

[Kjeld Olesen]

sådan. Det har ikke været muligt, selv med den bedste vilje, at få øje på blot en antydning af et alternativ.

Noget krampagtigt forsøgte venstrefløjspartierne sammen med retsforbundet sidste efterår at bilde os ind, at der eksisterede et andet flertal med dem. Til disse venstrefløjspartier vil jeg sige: prøv at se retsforbundets eller jeres egne afstemninger i folketingssamlingen, og indrøm så, at vi havde ret i, at det var en dødfødt idé, at der ikke var tale om bare den mindste mulighed for at bygge en langsigtet og sammenhængende politik!

Tager vi partierne til højre i salen, ligger det ikke spor bedre: fremskridtspartiet har nok at gøre med at undgå en spaltning af partigruppen, hvor fremtrædende medlemmer fordømmer hr. Glistrups ihærdige omgang med cirkler, hvis principer stammer fra en uhyggelig fortid. De konservative sagde engang, at de havde stemmerne, der arbejdede, men det er nu en saga blott.

At der således ikke eksisterer noget alternativ, siger jeg ikke med hånlige begejstring som ordfører for det ene regeringsparti, men som en konstatering af den politiske opsplitning, der præger oppositionspartierne fra det yderste venstre til det yderste højre.

Det eneste stabile element er det samarbejde, som venstre og socialdemokratiet indledte. Men stabilitet kan naturligvis kun have mening, hvis den er kombineret med handling, og så er spørgsmålet: er det lykkedes?

Arbejdsløsheden har fortsat været det store problem. Når vi i disse dage kan se, at det går den rigtige vej, så har vi lov til at henvise til den fortsatte beskæftigelsesplan, ligesom vi kan henvise til den imponerende indsats, der har været gjort i mange kommuner, og ikke mindst kan vi henvise til den efterlønsordning, som var inspireret af fagbevægelsen, og endelig kan vi henvise til den opsøgende indsats, der har været gjort for de langtidsledige, et væsentligt led i den revision af arbejdsløshedslovgivningen, som også er et resultat af denne samlings arbejde. I det hele taget har arbejdsministeren haft travlt, f. eks. med sit nu gennemførte forslag om lønmodtagernes retsstilling ved virksomhedsoverdragelse og ændringer i arbejdsmiljøloven.

Men mest interesse samlede der sig om overenskomstloven. Alle ventede – nogle gjorde det med forventning, andre gjorde det med det modsatte – at der skulle ske det helt

store sammenbrud. Men det lykkedes altså at skabe en løsning, der blev taget til efterretning af de faglige organisationer, og som i realiteten blev accepteret af medlemmerne, hvilket bedst illustreres af den fiasko, som kommunister og andre måtte indkassere i deres forgæves bestræbelser på at mobilisere til storstilede aktioner.

Blandt samlingens resultater må også nævnes det boligforlig, vi netop har behandlet, og hvor det er opløftende at se, at vi her havde det radikale venstre med. Hvad indholdet angår, må det konstateres, at det i principperne følger det oplæg, som venstre og socialdemokratiet blev enige om på Marienborg, bl. a. en klar forbedring for lejerne, en bremse på fremtidige huslejstigninger og nye muligheder for andelstanken.

Jeg vil ikke bruge tiden til at nævne flere resultater, bortset fra gennemførelsen af den første halvdel af forhøjelsen af uddannelsesstøtten, men sammenfattende kan det siges, at der fra socialdemokratiet har været tale om en samling, der har bragt resultater i hus, som vi kan være tilfredse med. Men der har også været tale om forslag, som vi endnu ikke har set, f. eks. værdistigningsafgiften, og vi venter fortsat på resultatet af udvalgsarbejdet om beskatning af private fonds.

Det vigtigste er som bekendt fremtiden. Og selv om arbejdsløsheden som sagt kan siges at være på vej i den rigtige retning, giver den almindelige økonomiske situation ikke grund til den store optimisme. Budgetredøgørelsen, der blev offentliggjort i forgårs, taler sit eget dystre sprog. Oversat til almindeligt dansk betyder det, at stat og kommuner må bremse op. Det afgørende for os er, at det ikke kommer til at virke ind på beskæftigelsen.

Vi må erkende – som statsministeren var inde på det – at det oprindelige mål med et betalingsbalanceunderskud på 6,5 mia kr. i år ikke holder stik. Det skyldes først og fremmest de kraftige stigninger på olien. Hvor vi i forbindelse med oliekrisen i 1973 talte om forsyningssikkerhed, er det nu først og fremmest de økonomiske konsekvenser, der er afgørende: for hver gang olien stiger, bliver vi fattigere. Derfor vil den fremtidige energipolitik være ganske afgørende, hvad også fremgik af den debat, vi havde for ikke længe siden, og hvor det gennemgående tema var nødvendigheden af det flerstrengede sy-